

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 51. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649682597248/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

i Kildevæld, og tilsidst saae man kun de store Vanddraaber, der pibledede frem mellem Mosset.

Her fik jeg Idee om en nordisk Kjæmpehøi, ret i det store! *Brocken* er en saadan. Steen ligger dnyget paa Steen, og en underlig Taushed hviler over det Hele. Ingen Fugl quidder i de lave Graer; rundtom voxer hvide Grav-Blomster i det høie Mos, og Stene ligge i Masser paa Bjergtoppens Side.

Vi vare nu heroppe, men Alt var Taage. Vi stode i en Sky.

Fra Gæstgivergaarden her, brusede et Musikchor os imøde, der var en 40 Reisende, og et Partie af disse havde taget Instrumenter med og spillede lystigt af *Fra-Diavolo*, *Den Stumme* og andre bekendte Sager.

Halvfjerde tusinde, pariser Fod, over Havfladen, midt i en Sky, men bag en femfods tyk Muur, sad jeg her i det lille Værelse og opvarmede mig ved den hede Kakkellovn. Madrasserne i Sengen ere stoppede med Tang fra *Danmark*, jeg kunde altsaa hvile mig paa dansk Grund, høit oppe i den fremmede Skyhimmel.

Kørerne bleve drevne hjem, de havde Klokker paa, og det lød smukt; men udenfor var Alt endnu Taage; der begyndte at blæse, og Vinden jog Skyerne, som om det var en Faarehjord, hen over Bjergtoppen. Tre reisende Damer, der havde store Hatte paa Hovedet, løbe om derude og plukkede hvide *Brocken-Blomster*, Skyerne strøge dem om Benene, det saae ud, som Hexescenen i *Macbeth*.

Det bankede paa min Dør, – og ind traadte den gode Skolemester, jeg havde reist sammen med fra *Braunschweig*, vi skulde altsaa dog træffe sammen paa *Bloxbjerg*. Med den gamle Ven, han besøgte i *Goslar*, var han alt en to Timer tidligere, end jeg, kommen her op, og havde alt gjort Bekjendskab med flere af de Reisende, der alle, efter hans Sigende, vare meget nette og høflige Mennesker. Han var saare lykkelig og viiste mig hvormange Vers han alt havde skreven ud af *Brockenbøgerne*, og som han vilde bringe dem hjemme.

Som bekjendt findes her, og paa hvert mærkeligt Sted i Tydskland, der besøges af Fremmede, en Bog, hvori de skrive deres Navn, ofte komme der ogsaa hele Vers, og det var et Udvalg af disse, han alt havde udskrevet sig.

I Bogen fandt jeg to danske Venners og flere Bekjendteres Navne. Der var ogsaa Tegninger deri, Geniet havde viist sig paa mange Maader, og hvormange har ikke her drømt om Udødelighed, da de skre-

ve deres Navn; nu, Herre Gud! blive alle disse udødelige, saa bliver jeg det med!

Skolemesteren forestillede mig for sin Ven, men deene behagede mig slet ikke, han saae mig saa stille og inertsigende ud, i det han dog arbejdede paa, at lægge Character i sit Ansigt; det var et af de Mennesker der, havde han været Doctor, og med denne sin usædvanlige Mine, følt Patienterne paa Pulsen, sat sig ned og – tiot stille, saa havde man sagt: »han tænker!» skjøndt jeg vilde troe, han just gjorde en Pause deri.

Vi bleve imidlertid kaldte udenfor, hvor det hele Selskab var forsamlet. Musikanterne havde taget Plads øverst oppe paa Taarnet, og alle de andre Reisende forsynet sig med Kosteskafter, Stænger og Ildskuffer; de inviterede os til en stor Hexedands i den dæmrende Aftenbelysning. Den ene tog den anden i Haanden, smaae og store, tykke og tynde, sloge Gjakken løs, og det lystige Intermezzo begyndte.

Instrumenterne paa Taarnet

Vi ere froe, I ere froe,
Vi blæse og I brumme,
Saa saae vi af *Fra-Diavolo*,
Af *Bruden* og *den Stumme*.

Chor

Dolorem furca pellas ex;
Det kan jeg som en Lexe!
Jeg er en Hex, Du er en Hex,
Vi ere alle Hexe!

Fjeldblokken

Dands kun! jeg ligger, som en Steen,
Kan ei min Glæde stamme,
– Men naar afjer er ikke een
Er jeg endnu den samme.

Alferne

Vi sidde her bag Blomstens Blad –
Hvor deres Dands os more!